

Οικοδομώντας τό σῶμα Του

(Εφεσ. Δ' 7 – 13)

Μία ιδιαίτερη κατηγορία εορτῶν στό Χριστιανορθόδοξο εορτολόγιο ἀποτελοῦν οἱ Δεσποτικές εορτές. Αὐτές εἶναι γιορτές ἀφιερωμένες στήν ἀνάμνηση τοῦ ἐπίγειου βίου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Χωρίζονται σέ δύο κατηγορίες, στίς κινητές μέ κέντρο τήν Ἀνάσταση καί σέ ἀκίνητες, ὅπως τά Χριστούγεννα καί τά Θεοφάνια. Ἡ σημερινή Κυριακή ἀποτελεῖ τήν κατακλείδα τοῦ σωτηριολογικοῦ περιεχομένου τῶν Δεσποτικῶν εορτῶν τοῦ ἁγίου Δωδεκαημέρου, (ἀπό τά Χριστούγεννα ὡς τά Θεοφάνια).

Ὅπως εἶναι γνωστό, στόχος τῆς Ἐκκλησίας, μέ τήν ἐπιλογή τῶν κατάλληλων εὐαγγελικῶν καί ἀποστολικῶν ἀναγνωσμάτων τῆς Ὁρθόδοξης ὑμνολογίας καί τῆς κατανόησης τοῦ περιεχομένου τοῦ μηνύματος τῶν Δεσποτικῶν εορτῶν, εἶναι ἡ οἰκοδομή τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Βέβαια, στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα δέ μνημονεύεται ξεκάθαρα ἡ Βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ, ὡστόσο γίνεται ἀναφορά στόν ὑπερφυσικό τρόπο τῆς σάρκωσης τοῦ Λόγου («ὁ **καταβάς**») καί στά χαρίσματα πού δίνει ὁ Χριστός διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κυρίως δέ στό τρισσό ἀξίωμα τῆς ιερωσύνης (ιερατικό, προφητικό καί βασιλικό χάρισμα), ὡς δυνατότητα ἐνότητας καί καταρτίσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.

Ἀσφαλῶς, τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δέ δωρίζονται μόνο σέ αὐτούς πού ποιμαίνουν αὐτό τό Σῶμα ἀλλά σέ κάθε πιστό πού βαπτίζεται καί χρίεται στό ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, μιᾶς καί αὐτός μετέχει τῆς γενικῆς ιερωσύνης καί σχετίζονται τά χαρίσματα μέ τόν προσωπικό του ἀγώνα κατά τῆς ἀμαρτίας.

Ὡς θεμέλιο τῆς διδασκαλίας του γιά τή διανομή καί δωρεά τῶν χαρισμάτων ἀπό τόν Παράκλητο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος χρησιμοποιεῖ τό παλαιοδιαθηκικό πνεῦμα τοῦ 67ου Ψαλμοῦ, ὅπου γίνεται προτύπωση τῆς Ἀνάληψης καί ἀνακεφαλαιώνεται ὁ ἐπί τοῦ Σταυροῦ θάνατος καί ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου.

Προϋπόθεση τῆς ἀνάβασης (Ἀνάληψης) τοῦ Κυρίου «**ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν**» ἀποτελεῖ ἡ κατάβασή Του πάνω στή γῆ (Γέννηση). Ἡ σάρκωση τοῦ Λόγου φανερώνει πῶς τό θεμέλιό τῆς σωτηρίας μας ἀποτελεῖ ἡ ταπείνωση ὡς τρόπος ὑπαρξης τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Αὐτή ἡ ταπείνωση τοῦ Λόγου πρὸς τό ἀνθρώπινο γένος ὀνομάζεται *συγκατάβαση*.

Ὁ Χριστός βρίσκεται μαζί μας ἐδῶ πάνω στή γῆ (σύν-κατεβαίνει), ὥστε μέ τή θέλησή Του ἐλεύθερα νά σταθεῖ δίπλα μας (σύν-χωρέσει) καί νά μᾶς λυτρώσει ἀπό τή θανατηφόρο ἐπιλογή τῆς ἀμαρτίας.

Αὐτή τήν λύτρωση ὁ Κύριος τή φανέρωσε μέ τή Βάπτισή Του στόν Ἰορδάνη ποταμό. Κατά τόν ἅγιο Κύριλλο Ἱεροσολύμων: «*Ὁ δράκος ἦν ἐν τοῖς ὕδασι κατά τόν Ἰώβ, ἐπεὶ οὖν ἔδει συντρίψαι τὰς κεφαλὰς τοῦ δράκοντος, καταβάς ἐν τοῖς ὕδασι ἔδησε τόν ἰσχυρόν, ἵνα ἐξουσίαν λάβωμεν πατεῖν ἐπάνω ὄφρων καί σκορπίων τουτέστιν ἐπὶ πάσαν τήν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ*».

Ἀλλά καί προτύπωση τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου γίνεται καί συνάμα τῆς δικῆς μας μέ τή Βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ. Καί τοῦτο μαρτυρεῖται ἀπό τήν ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας στους Αἴνους τῶν Θεοφανίων: «*Διά τῆς καταδύσεως ἢ πρὸς Θεόν ἡμῶν ἄνοδος γίνεται*». Ἀφοῦ ὁ Χριστός ὡς «**καταβάς**» δέν ἔκανε φανερή τήν παρουσία Του

μόνο πάνω στη γη αλλά κατέβηκε ως τα κατώτατα μέρη της. Έκανε φανερή την παρουσία Του ως τό σκοτεινό Άδη απ' όπου ως «**αναβάς**» ελευθέρωσε από τά δεσμά του καί τή νέκρωση πού προξένησε ή άμαρτία τούς κεκοιμημένους ανθρώπους.

Ή κάθοδος του Κυρίου στη γη θεραπεύει τή διαλυμένη από τήν άμαρτία ανθρώπινη φύση καί από τήν «*παρά φύση*» λειτουργία της τήν επαναφέρει στην «*κατά φύση*». Ή παρουσία του Χριστού πάνω στη γη ως Θεανθρώπου μαρτυρεί αυτή τήν λειτουργική ένωση. Του ανθρώπου μέ τόν έαυτό του, μέ τούς άλλους ανθρώπους όσο τελικά καί μέ τόν ίδιο το Θεό. Ο Χριστός επαναφέρει τόν άνθρωπο στη σωστή λειτουργία του προσφέροντάς του μία κοινωνία αγάπης καί ένωσης μέ τόν Τριαδικό Θεό καί τόν πλησίον.

Σ' αυτή τήν ένωση όπου προκαλείται ή αναγέννηση του ανθρώπου, πρωταρχικός είναι ο ρόλος του άγιου Πνεύματος, μιās καί μ' Αυτό καί μόνο κατανέμονται τά χαρίσματα του Θεού.

Σέ κάθε βαπτισμένο άνθρωπο ο Χριστός προσφέρει τή δωρεά (τά χαρίσματα) του Άγιου Πνεύματος. Απαραίτητη προϋπόθεση για τόν άνθρωπο αποτελεί «**τό μέτρο του Χριστού**», που ή επίτευξή του εξαρτάται από τόν τρόπο λειτουργίας τής βούλησης (θέλησης) του ανθρώπου.

Είναι γνωστή ή παραβολή των ταλάντων. Ο Θεός δίνει σέ όλους. Ή καλή θέληση του ανθρώπου νά εργασθεϊ τίς έντολές του Θεού επιφέρει τό βραβείο τής αύξησης. Αντίθετα, από τούς όκνηρούς αίρεται αυτό πού έχει δοθεϊ καί δίνεται σ' εκείνον πού περισσεύει.

«**πρός τόν καταρτισμόν των άγιων**»: Κατά τόν Απόστολο Παύλο τά χαρίσματα του Άγιου Πνεύματος δίνονται στους ανθρώπους για νά τά άσκήσουν καί νά τά καλλιεργήσουν στον εκκλησιαστικό χώρο. Δέ δίνονται παντού, άσκοπα καί άδιάκριτα αλλά σ' εκείνους πού θά τά χρησιμοποιήσουν «**εις έργον διακονίας, εις οικοδομήν του Σώματος του Χριστού**». Γι' αυτό τά χαρίσματα λειτουργούν σωστά μόνο όταν χρησιμοποιούνται λειτουργικά υπέρ των άλλων καί βοηθούν στη δυναμική πορεία του άγιασμού, (τής αγιότητας).

Γιατί ή αγιότητα έχει μία άδιάκοπη δυναμική. Αναφέρεται στην πορεία του ανθρώπου προς τήν ολοκλήρωση, στη μόρφωση «**εις άνδρα τέλειον**». Στην κάθαρση τής στιγματισμένης μέσα μας εικόνας του Θεού καί τήν επίτευξη «**του μέτρου τής ηλικίας του Χριστού**».

Ο τελικός στόχος αυτού του «**μέτρου**», παρά τίς δυσκολίες, τά εμπόδια καί τίς μεταπτώσεις, γεμίζει τήν ανθρώπινη ύπαρξη μέ έλπίδα, χαρά καί αισιοδοξία. Άρκει μόνο μή ξεχνά (καί άγνωμονεϊ) πώς ο Θεός πάντα δίνει στον άνθρωπο καί πάντοτε είναι δίπλα του «**πάσας τās ήμέρας τής ζωής**» του για νά τόν βοηθήσει νά αύξηθεϊ. Άρκει ένα, ή θέλησή μας.

Καλή καί εύλογημένη Χρονιά.

Πρωτοπρεσβύτερος

Ίωάννης Κίτσιος